

[Hartvig Frisch.]

stammer fra en Tid, da Baneforholdene her i Danmark var temmelig kaotiske, og nu synes jeg, at Tiden kunde være inde til at stille Lollands Beboere paa lige Fod trafikmæssigt med Falsters og Sjællands. Jeg vil gerne erindre om, at Spørgsmaalet blev rejst i Udvalget, der behandlede Planen om den nye Nykøbing-Rødby Linie under Besættelsen, og man var dengang inden for Statsbanernes Ledelse ikke afvisende over for Tanken. Jeg haaber, at denne Velvilje endnu er til Stede, og jeg vil bede den højt-ærede Trafikminister tage Sagen op, idet jeg kan love ham varig Berømmelse paa Lolland, hvis det gennemføres.

Et tredje Spørgsmaal, som i høj Grad optager Sindene paa Lolland, er Forholdet med de nazistiske Landsforræderes Godser. Jeg erindrer her om, at den tidligere Landbrugsminister, det ærede Medlem Hr. Bording, som Socialdemokratiets Ordfører allerede i forrige Samling paa Partiets Vegne har rejst den Sag. I en Tid, hvor vi alle er enige om, at Udstykning er af den største Betydning for den danske Landboudom, maa dette Spørgsmaal trænge sig paa. Jeg havde helst set, at det allerede havde været medtaget under Straffelovstillægget, men der er naturligvis ikke noget i Vejen for, at det kan tages op som en særlig Lov om Besiddelse af dansk Jord. Der er jo i Forvejen Planer fremme om en Lovgivning vedrørende Udlændinges Ret til at eje dansk Jord, og under en saadan almen Lov vil det være naturligt at medtage Spørgsmaalet om dem, der ved Højforræderi har krænket Landsmandsskabets Lov. Jeg synes nødig, det skulde gaa saadan i en Tid, hvor vi straffer de mindre Forseelser med aarelange Straffe, at vi lader dette store Spørgsmaal uanset.

Jeg vender mig derefter til den højt-ærede Undervisningsminister angaaende det Spørgsmaal, der nu er saa aktuelt, om Videnskabens Kaar i Danmark. Jeg tror, det er godt, at denne Kampagne er blevet rejst, fordi det ikke mindst for et lille Land som vort er af afgørende Betydning. Vi lægger Vægt paa at fremelske den bedst mulige Kvalitet. Det er i Kvaliteten de smaa Nationer har deres Chance, medens de i Kvantiteten, i Massen altid vil komme bagefter de store. Nu vil jeg ikke, da jeg selv er ansat ved Universitetet i København, give mig til at plædere min egen Sag, men det Forhold, jeg gerne vil fremdrage her vedrørende Aandsarbejdernes Kaar, er den Uret, der blev begaaet i 1919 mod Gymnasielærerne ved, at man vilkaar-

ligt forhøjede deres egentlige Timetal fra 24 til 27 Timer. Derved stillede man nemlig de danske Gymnasielærere afgørende ringere end Gymnasielærerne i de andre nordiske Lande som Sverige, og der er ingen Byrde, der tynger haardere paa Aandsarbejderen end den lange Arbejdstid, fordi den umuliggør den Videreførelse af Studiet, der er Betingelsen for Bevarelsen af aandelig Friskhed. Det er i høj Grad et Spørgsmaal, der vedrører Videnskabens Kaar, fordi næsten alle unge Videnskabsmænd i de teoretiske Fag de første Aar efter Eksamen, hvis de ikke er særlig heldige eller formuende, er nødt til at tjene til Underholdet ved Undervisning. Det er et Spørgsmaal, jeg selv kan tale med om, da jeg 21 Aar igennem har arbejdet i Skolens Tjeneste og af Erfaring fra min Ungdom ved, at det høje Timetal var den Dødvægt, der for mig umuliggjorde videnskabeligt Arbejde. Vil man heroverfor indvende, at Lærerne i Folkeskolen har 36 ugentlige Timer, vil jeg dertil svare, at jeg paa Forhaand finder dette Tal alt for højt. Det vil med Hjemmearbejde sige, at de faar over 40 Timers Arbejde ugentligt i alle Fag, og det er aandeligt Arbejde, det drejer sig om. Men jeg erkender, at jeg ikke er sagkyndig paa dette Omraade, og derfor holder jeg mig til det Arbejde, jeg til Gengæld kender til Bunds.

Jeg vender mig derefter til nogle Spørgsmaal vedrørende vore øjeblikkelige Retsforhold, hvorom jeg straks maa erkende, trods Forsikringer fra de ærede Ordførere Hr. Christmas Møller og Hr. Aksel Larsen, at de stadig foruroliger mig. Maaske hænger det sammen med, at jeg efter den Storm, der har været rejst mod mig over hele Landet, for mange ulykkelige Mennesker er blevet et Nødanker, som de mener de kan knytte deres Skæbne til. Det har bevirket, at jeg i disse Maaneder har faaet saa mange Henvendelser fra fortvivlede Mennesker, at jeg sikkert i Øjeblikket er en af dem, der har hørt mest om Vrangsidens af det befriede Danmark.

Det vilde naturligvis være det letteste for mig at nøjes med at aflevere presserende Sager til Justitsministeriet — det har jeg gjort, uden at jeg dog hidtil har faaet Svar paa blot en eneste Sag — og at lade Resten gaa i Papirkurven. Men der vil jeg gerne spørge ærede Medlemmer i denne Sal: Kan jeg være det bekendt som Folkerepræsentant i et frit Land? Sidder vi ikke alle her for at være Befolkningens Øjne og Øren over for Administrationen? Forsømmer vi ikke vor Pligt, hvis vi af Magelighed eller Forsigtighed lader Henvendelser fra Be-